

maa derfor antage, at Tjenestemændene har ment, at de naaede det gunstigste, det bedste Resultat for dem ved at gaa direkte til Regeringen. Det skal jeg ikke bebrejde dem, men jeg vil dog nok have Lov til at sige, at forinden denne Henvendelse skete fra Tjenestemændene til Regeringen, var der gjort et forberedende Arbejde fra konservativ Side. Vi havde henvendt os med et Forslag som Forhandlingsgrundlag til Regeringen, et Forslag, som i store Træk egentlig falder sammen med det, der nu foreslaas, og dette Forslag var blevet modtaget af Regeringen, saaledes at man havde sagt: Ja, det er jo et Grundlag for en Forhandling. Der kunde nok være Tale om at ændre et eller andet hist og her, men i store Træk var der altsaa sket, maa jeg have Lov til at kalde det, i nogen Maade et banebrydende Arbejde, saaledes at Regeringen fandtes forberedt paa, at det Forslag, den i sin Tid havde stillet, var uigennemførligt.

Dette Forslag gik, som man vil erindre, ud paa, at samtlige Tjenestemænd skulde lide en Indtægtsnedgang paa 28½ Mill. Kr. om Aaret, og det, der foreligger nu, er en Nedgang paa indtil ca. 20 Mill. Kr., det vil altsaa sige, at Nedgangen er blevet begrænset med 8½ Mill. Kr. eller omtrent en Trediedel. Der er vist ikke nogen, der tror, at det, hvis det konservative Folkeparti ikke var skredet ind, skulde have været muligt for Tjenestemændene at opnaa et saadant Resultat. Jeg føler mig overbevist om, at Tjenestemændene ikke tror det (Modsigelse) — der er nogle vantro her i Tinget, som det vil være meget vanskeligt at overbevise, men gaar man til Tjenestemændene selv og spørger dem om deres Mening, tror jeg nok, at de, hvis de vil erkende den aabent og ærligt, vil sige: Det havde selvfølgelig været ganske umuligt at naa et Resultat af dette Omfang, hvis vi havde staaet alene. Det er saa selvfølgelig, at det ikke behøver nærmere at omtales, det kan enhver sige sig selv. Naa, det er jo saadan, at man mange Gange skal resignere og ikke ønske nogen Tak for sit Arbejde, og jeg skal villigt erkende, at fra Tjenestemændenes Side har vi heller ikke faaet saa forskrækkelig megen Tak. Man har endda villet forsøge paa at mistænkeliggøre os, og der er undertiden fremsat Udtalelser, som skulde være brugt af os, eller nævnt Skridt, som vi skulde have foretaget, hvor det ganske er i Strid med de faktiske Forhold. Dette har jeg Lov til at nævne, uden at jeg derfor skal fælde nogen særlig haard Dom eller rette særlig haarde Bebrejdelser mod nogen, for det er nu en Gang

Krigens Gang, og har man som visse Ledere for Tjenestemandorganisationerne været ude i drabelige Slag, har man naturligvis maattet forsvare sig med de Midler, man i Øjeblikket havde ved Haanden. Men efterhaanden som det hele afklares, og efterhaanden som man bliver fortrolig med Tilstandene, saaledes som de vil blive efter det, der nu foreslaas, vil det ogsaa for Tjenestemændene blive klart, at det, der her bydes, er et Forslag, som under Hensyn til alle andre foreliggende Forhold maa siges at være antageligt.

Derfor skal jeg tillade mig at anbefale ærede Medlemmer her i Tinget at stemme derfor. Der foreligger nogle Mindretalsforslag, som jeg paa nærværende Tidspunkt ikke skal komme ind paa og muligvis heller ikke senere, men efter at Mindretalsordførerne har haft Ordet, forbeholder jeg mig at vende tilbage dertil.

Valdemar Olsen: Som ærede Medlemmer vil have set af Betænkning, fastholder det socialdemokratiske Mindretal den Stilling, vi indtog ved første Behandling, og de Udtalelser, jeg fremkom med ved den Lejlighed angaaende Lovforslaget, staar mit Parti fremdeles ved. Vi kan stadig ikke see rettere, end af den Overenskomst, som den daværende Regering sluttede med Tjenestemændene i 1925, og som vel at mærke blev godkendt af Rigsdagen, hvorefter Tjenestemændene er sikret de nuværende Lønningsvilkaar indtil 1. April 1928, maa opretholdes. Vi tillader os derfor at stille en Række Ændringsforslag, hvis Vedtagelse vil føre Lovforslaget tilbage til de nu bestaaende Lønningsvilkaar for Statens Tjenestemænd.

Forud for sidste Valg stillede Tjenestemændenes Organisationer det Spørgsmaal til Rigsdagsgrupperne, om de fremdeles sluttede sig til det i April 1925 gennemførte Princip, hvorefter Konjunkturtillæget er gjort afhængigt af Priserne, saaledes at der ikke finder anden Ændring Sted end den, der betinges af Pristallet. Herpaa svarede det konservative Folkeparti, at det agtede at opretholde dette Standpunkt, saa længe Hensynet til Statens Finansier gør det muligt, og at det var Modstander af enhver finansiel Nyordning, der ensidig rammer Tjenestemændene. Det ser derfor unægtelig mærkeligt ud, naar man nu træffer de konservative Udvalgsmedlemmer i fuld Enighed med Venstres om Nedsikring af Tjenestemændenes Lønninger med ca. 20 Mill. Kr. Det kan nemlig ikke være Hensynet til Statens finansielle Stilling, der har dikteret de Kon-